

Taru Ferien synnystä eli Nuomiseidon malli

Olipa kerran kaukana pimeässä Pohjolassa laaja, vetinen maa, **Nuomiseito** ja siellä eli pieni, sitkeä kansa, nuomiseitolaiset. Heitä oli niin vähän, että suuresta maailmasta tulleet vieraat naureskellen sanoivat maan asukkaitten hyvinkin mahtuvan yhteen heikäläiseen kaupunkiin. Nuomiseitolaiset kuuntelivat ihmeissään, mutta suuren maailman tavat oli omaksuttava, jos aikoi pärjätä.

Niinpä Nuomiseidon väki päätti, että **Maasiuu**, joka sijaitsi aivan maan äärimmäisellä reunalla, olisi Nuomiseidon varsinainen valtakunta. Muuta aluetta ja sen harvoja jäljelle (jälkeen) jääneitä asukkaita ei näytettäisi vieraille, ja niin Nuomiseito olisi kuin muutkin oikeat valtiot.

Maasiuuhun muuttaneet nuomiseitolaiset eivät oikein ottaneet tottuakseen uuteen elämänmenoon, mutta minkäs teet, sivistyksellä on hintansa. Sen lisäksi oli ulkomaailmasta alkanut tungeskia yhä enemmän oudon näköisiä tulokkaita, joita oikea nuomiseitolainen vieroksui.

Kun ne sitten vielä lähtivät liikkumaan omin päin pitkin suljettuja **Takamaita**, oli kansalaisten tehtävä pikainen suunnitelma. Osa asukkaista suostui erillistä **Unionin** korvausta vastaan muuttamaan takaisin nyt jo villiintyneille asuinsijoille. Vain lähimmässä ystäväpiirissä he muutaman saunamehun jälkeen tunnustivat, että ratkaisu oli loppujen lopuksi yllättävän miellyttävä.

He eivät kaivanneet muuta kuin sitä aamuista dieselin tuoksua, joka ennen oli leijunut sisään bussin ovesta. Kaikkeen kuitenkin tottuu, vihdan ja savusaunan sekoitus sai korvata puutteen.

Lisäksi oli käynyt ilmi, että muutama lehmä, lammas ja kana, maatilkku sekä pari, kolme ulkomaan oliota tutustumiskäynnillä hyvinkin elätti yhden nuomiseitolaisen. Ja kun kylän väki liittyi yhteen ja vielä liittoutui naapurikyläläistenkin kanssa, ei kaikkien tarvinnut tehdä kaikkea, vaan aikaa jäi vielä ylikin vaikka mihin mukavaan.

Elämä Takamailla oli oikeastaan aika leppoosaa. Kaunistakin oli tavallaan, jos nyt piti tärvääntymättömästä luonnosta. Samaan tu-

lokseen tulivat kuitenkin myös ulkomaan tulokkaat, joita nyt alkoi tungeksia ihan kiusaksi asti ympäri maita ja mantuja. Koska heitä ei voinut jättää heitteille – olihan Nuomiseito sivistysvaltio – yhä enemmän Maasiuun asukkaita joutui muuttamaan pois kulttuuri-alueelta. Kaikille maksettiin tietenkin kunnollinen korvaus yhteisen asian puolesta tehdystä uhrauksesta.

Osa tulokkaista halusi nyt jäädä kokonaan asumaan nuomiseitolaisten pariin. Vaikka sitä ei aluksi katsottu hyvällä, ajan mittaan vieraisiin totuttiin, muistuttivathan ne loppujen lopuksi oikeastaan aika paljon kyläläisiä. Työtäkin tekivät ihan kunnolla ja niiltä sai jopa uusia ajatuksia vanhoja tapoja piristämään.

Maasiuun asukkaat hämmästyivät Takamaan tasokasta elämää ja alkoivat kadehtia takamaalaisia. Sehän ilahdutti kovasti näitä ja he ottivat huostaansa yhä lisää lehmiä, lampaita, kanoja ja tulokkaita. Nyt työtä alkoi olla jo liian kanssa, mutta apuakin löytyi. Ulkomaille oli kiirinyt sana, että Nuomiseito piti hyvää huolta vieraitaan, nyt kun niihin oli totuttu ja yhä lisää tulokkaita ja näitten sukulaisia ja tuttavii ja ystäviä ja naapureita halusi tulla käymään ja jäädä kyliin asumaankin.

Työtä riitti, kun piti ruokkia omat ja vieraat. Kauppaa käytiin, taloja rakennettiin, puutarhaa viljeltiin, käsitöitä tehtiin, eläimiä hoidettiin, järjestettiin juhlia ja arjestakin tuli juhlaa, kun työtä tehtiin yhdessä. Onneksi Takamaan asukkaat eivät tienneet, että työ oikeasti oli jo loppu. He jatkoivat puuhiaan tästä onnellisen tietämättöminä ja aherrus, lepo ja juhla toivat sopivasti vaihtelua heidän elämäänsä.

Esimmäinen Unionin virkamiesryhmä saapui tutustumiskäynnille Takamaalle ja totesi hämmästyksissään, että Nuomiseito onneksi oli rikkonut kaikki ennusteet. Siitä päivästä lähtien kaikki Unionin maat saattoivat alkaa tehdä työtä ja elää onnellisina Nuomiseidon mallin mukaan. **Entäpä jos –** tämä on kohta ihan totta!